

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

Η ΑΓΑΠΗ ΚΑΙ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ο Γοντράν έβρισκε άκίνητος με τα μάτια του προσηλωμένα στην έρημο, πού την έβλεπε ν' άπλώνεται μπροστά του σά μιά άπεραντη θάλασσα.

— Πώς νά βγάλω την κυρία υπό την πλάνη της ; Τι νά της άποκριθώ ; ρωτούσε ο Τερράλ.

— Άς σεβαστούμε την πλάνη της πού την κάνει εύτυχομένη, του άποκρίθηκε ο Γοντράν με τα μάτια προσηλωμένα πάντοτε στην έρημο. Θα εξακολουθήσει την όδοπορία μαζί μας, νομίζοντας πως ηγιάζει προς συνάντησιν της μικρής της Άλλισης. Άλλωστε δέν γελιέται, πιστεύω, λέγοντας ότι σέ λίγο φτάνουμε.

Και φέροντας ύψος έμπιστευτικό έπρόσθεσε :

— Πλησιάζουμε στη θέση του χρυσού, Ίάκωβε ; Έσού με βεβαίως, ότι βρίσκεται στα πλευρά ένος τών Βαγουαρών βουνών. Άλήθεια ;

— Ναί, Δόν Γοντράν, του άπάντησε ο Τερράλ έκπληκτος.

— Έ, καλά. Νάτα αυτά τα βουνά πού ύψώνονται στον όρίζοντα όπως μου τά περιγράψες.

Ο Τερράλ κυτιούσε τό Δόν Γοντράν με τρόπο.

— Τι ξαφνιάζεσαι, τόν έρώτησε ο έξοριστος. Θέλησες και σού νά με γελάσης μήπως ; Άλλά τό βλέμμα μου δέ με γελάει ποτέ. Δέν αναγνωρίζεις τά άπόκρισμα αυτά βουνά ; Τι χρυσάφι πού βλέπω εκεί ! Πώς άστράφει κατ' άπ' τόν ήλιο. Ο μαγευτικός αυτός τόπος εινε ή κατοικία μου, ή εύτυχία πού περιμένα. Άλλά δέν είμαι πλεονέκτης, Ίάκωβε, θά σέ ικανοποιήσω και σένα γιατί μου ελπες την άλήθεια... Κ' ή Έλισσάβετ πού νόμιζε πως έβλεπε τόν καπνό μιάς καλύβας, θά δη σέ λίγο καιρό νά ύψώνονται εκεί τ' άνάκτορά μας. Τι ώραίο θέαμα ! Για δες άπό κάτω τό ποτάμι τί ώμορφα πού κυλάει ! Έκει θά μαζεύουν τό χρυσάφι οι δούλοι μας. Άλλά πρώτα πρώτα πρέπει νά πιούμε άπό τό νερό του νά δροσίσουμε τούς, φλογισμένους λαρυγγάς μας, γιατί ή δίψα μας εινε τρομερά.

Ο Τερράλ, κάτωχρος, έτρεμε όλος. Είχε άρχίσει κι' αυτός ν' άπαυδίσει. Καταλάβαινε καλά ότι ο κύριος κ' ή κυρία του είχαν ύποπέσει στην πλάνη του άντικατοπτρισμού, ή όποία φέρνει στούς ανθρώπους ένα είδος παραφροσύνης. Έγνώριζε τά συμπτώματα της τρομεράς αυτής αρρώστειας κ' έξερε ότι τή μέθη της πλάνης, τήν διεδέχετο ένας άποκαυλωμένος ύπνος και κατόπιν ο θάνατος. Και γι' αυτό έπρεπε με κάθε τρόπο νά τούς βγάλη άπό τόν τρομερό αυτό κίνδυνο και νά τούς επαναφέρη στην τραγική τους πραγματικότητα.

Έτρεξε λοιπόν άμέσως στην Έλισσάβετ, ή όποία εξακολουθούσε νά παραληρή :

— Κυρία, τής είπε, μην πιστεύετε στα άπατηλά φαινόμενα πού πλάθουν τά μάτια σας. Είμαστε άκόμα μέσα στην έρημο και χειρίζεται δρόμος πολύς γιά νά βγούμε άπ' αυτή. Σηκωθήτε, Κυρία, σηκωθήτε !

Δυστυχισμένη Τερράλ, του άποκρίθηκε εκείνη με φαιδρότητα και μ' ένα χαμόγελο συμπάθειας, ο ήλιος σ' έκανε νά μ' ή βλέψη. Πώς μου μιλάς άκόμα γιά τήν έρημο, άφου δύο βήματα μπροστά μας βρίσκονται δέντρα καταπράσινα και δέν έχω παρά ν' άπλώσω τό χέρι μου γιά νά πάρω νερό άπ' αυτή την πηγή ;

Ένωμεταξύ ή ήμέρα είχε προχωρήσει κι' ο ήλιος άρχισε νά λιγοστεύη τή φλόγα του και τά φαινόμενα του άντικατοπτρισμού νά τά διαλύη σάν όνειρα.

Ο Τερράλ κατώρθωσε νά πείση την κ. Φαβιέ νά σηκωθή και νά εξακολουθήσουν την πορεία τους. Τήν έβαλε στό μοναδικό άλογο πού τούς είχε άπομείνει τό όποιο τραβούσε αυτός άπό τό χαλινάρι, ένφ συγχρόνως με άνυπομονησία και άγωνία έφρουνούσε τόν όρίζοντα γιά ν' ανακαλύψη την ποθητή δαση, όπου θά εφρискαν νά πιούν νερό. Έπήγαιναν άργά και σιωπηλά, ή δέ έρημος άπλωνότανε πάντοτε μπροστά τους. Άξαφνα όμως ο Τερράλ έσκόπησε καθώς είδε σέ λίγη άπόσταση μακριά ν' άπλώνεται άπάνω στην άμμο σωφοί χώματος σάν βουναλάκια. Δέ σταμάτησε, άλλά τά έδειξε στό Δόν Γοντράν και τού είπε με ψυχρότητα και ειρωνία :

— Χαρείτε, Δόν Γοντράν, τά χώματα

[Υπό τού Ίσπανού συγγραφέως Έμμ. Γονζαλές

αυτά εινε ή άρχή του χρυσορυχείου μας, τό όποϊόν άπλώνεται ως τά Βαγουάρια θρη. Νά, λοιπόν τό χρυσάφι στό όποιο τόσο άνυπομονούσατε νά φτάσετε και με κίνδυνο της ζωής σας άκόμα !

— Τό χρυσορυχείον ! φώναξε ο Δόν Γοντράν κατάπληκτος. Και μου άναγγέλλεις αυτή την είδηση με τόσο άδιαφορία ! Γιατί δέ σταματάς, Ίάκωβε ;

— Ο Ίάκωβος ύψωσε τούς ώμους του, και κοιτώντας την κυρία του πού μόλις κρατιόταν στό άλογό της, είπε :

— Τι με μέλλει γιά τό χρυσάφι αυτό ! Θα προτιμούσα άντί της πλουσιωτέρας κοίτης χρυσού λίγες ρανίδες βροχής ή ένα φρούτο γιά νά τό προσέφρω στην κυρία.

— Μπα ! άπάντησε ο ευγενής, ξεχνάω όλα με τά βόσωνα άπό τή στιγμή αυτή πού αντικρύζω τό χρυσάφι. Άλλά είσαι βέβαιος, Τερράλ ; Μήπως γελιέσαι ;

Κι' άμέσως γρήγορα γρήγορα προχώρησε προς τά χώματα με βήμα κλονιζόμενο. Μόλις έφτασε, έσκυψε πρό τών χρυσοφόρων σωρών της άμμου. Τά μάτια του έκθαμπα κοιτούσαν τούς αναριθμήτους κόκκους του χρυσού ν' άπαστρώνουν.

— Ω ! είγες δίκιο, Τερράλ ! φώναξε θριαμβευτικά. Ναί, έδώ εινε χρυσάφι καθαρό, γνήσιο ! Και δέν άπατείται γιά νά τό πιάση κανείς παρά νά σκύψη ! Ω ! είμαι τέλος πάντων πλουσιός κ' εύτυχής ! Μου φαίνεται πως έγινα κίολας κύριος του κόσμου ! Τώρα πού είδα με τά μάτια μου τόν άνεξαντλητο αυτό θησαυρό, θά ξανάρθω έδώ με δούλους γιά νά δόν' βγάλω άπό τή γη.

Καλά, είπε ο Ίάκωβος, άλλά κείνο πού με κάνει νά χαίρομαι εινε ότι ή ανακάλυψη του χρυσού άποδεικνύει ότι ζυγώσαμε σταβούσα ότου τά χιονία λυώνουν και κατακυλούν σάν ποτάμια. Δυσόρθων άκόμα θάρρος και άντοχή και ειμιασε σαμμένο. Άς βιαστουμελίον, άφέντη.

Ο κ. Φαβιέ δέν έννοούσε νά κινηθή. Τά μάτια του ήσαν καρφομένα επάνω στό χρυσάφι. Έλεγε μόνος του :

— Η έκμετάλλευσις διά του νερού δέν χρειάζεται παρά μερικά άπλούστατα εργαλεία. Θα μεταχειριστούμε φουρνέλλα όπως κάνουν και οι Ίνδοι. Κ' έτσι ούτε ή επιχείρησις μας θά έχη ανάγκη από κεφάλαια, ούτε και θά προσεγκλίσουμε τά βλέμματα τών περιέργων και τών κλεπτών.

Και έφριζε γύρω του ένα βλέμμα δύσπιστο σά νά φοβότανε από τώρα την εμφάνιση ληστών.

— Άλλά δέν πρόκειται άπό τώρα ν' άρχίσουμε την έκμετάλλευση, του άπάντησε ο Τερράλ πού έννοιουθε τά πόδια του νά παραλύουν. Εινε ανάγκη πρό πάντων νά φτάσουμε στό βουνό. Κάθε στιγμή πού περνάει, εξατνεί και τις λίγες δυνάμεις πού μας άπέμειναν.

— Άφησε με νά δώ την εύτυχία μου, του άπάντησε ο ευγενής, γεμίζοντας τή γούφρα του με χρυσοσκονη και κοιτώντας την σάν παιδί. Αυτό με ξεκουράζει καθώς βλέπεις. Τό χρυσάφι δέν εινε ο σκοπός της ζωής τών ανθρώπων, τόν όποϊον επιδιώκουν με χιλίες στερήσεις, με τόσους κινδύνους και με έγκλήματα άκόμα ; Τό χρυσάφι δέ διαφθείρει και τούς πιο ήθικούς χαρακτήρας ; Δέν κάνει τούς νόμους νά σιωπούν ; Δέν πληρώνει και τό αίμα και δέν γίνεται κανείς μ' αυτό κύριος όλων ;

— Άν τό χρυσάφι εινε τόσο παραγωγικό, του άπάντησε ο Τερράλ, γιατί δέν τό μεταχειρίζεσαι και τώρα γιά ν' αναπηδήση μές' άπ' τή γη νερό νά πιούμε ;

— Ω, Έλισσάβετ, εξακολούθησε ο Φαβιέ, τίποτα πιά δέ θά μās λείψι. Θα ζούμε στό έξής όπως και στα παραμύθια οι βασιλιάδες. Όσοι εινε οι κόκκοι της άμμου πού κρατά τώρα στα χέρια μου, τόσοι θά εινε οι δούλοι κ' οι ύπηρέτες μας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'

Έκεινη τή στιγμή τό άλογο πού είχε καθάλλισε ή Έλισσάβετ έβγαλε ένα θλιβερό στεναγμό, έλίγυσαν τά γόνατά του και έπεσε στην άμμο. Ο Τερράλ έν τώ μεταξύ πρόφτασε και πήρε άπ' τό χέρι την Έλισσάβετ και την άπόθεσε χάμω, συγχρόνως δέ σκούνησε τό Δόν Γοντράν και τού είπε :

— Στήναι άπό τά όνειρά σου, Δόν Γοντράν, όσο στεκόμαστε τόσο και χειροτερεύει ή θέσις μας. Κοιτάζοντας τό χρυσάφι, ούτε ξεκουράζουμε τά πληγωμένα μας πόδια ούτε και ξεχνάμε την πείνα και τή δίψα πού μās βασανίζουν.

(Ακολουθεί)